

Gọi Điện Thoại cho Cha

Nếu cố gắng đạp xe nhanh, Yu nghĩ, thì mình có thể về nhà trước khi đường phố bị ngập.

Bài của Julie Cornelius-Huang

(Dựa trên một câu chuyện có thật)
Tác giả sống ở Utah, USA.

“Hãy vui lên, vì ta sẽ hướng dẫn các người đi” (Giáo Lý và Giao Ước 78:18).

Yu bước ra khỏi trường luyện thi lên via hè tập nập. Đầu em đầy áp những con số toán học từ lớp học thêm. Mọi người vội vã bước đi với dù che. Những hạt mưa to rơi nhanh, và mặt đường ướt sũng nước.

Lin, người bạn của Yu, bước tới cạnh em. Lin nói: “Bạn nên gọi điện thoại cho cha của bạn đến đón bạn.” “Thầy Zhang nói rằng một số nơi trong thành phố đang ngập lụt.”

“Tôi có thể tự về nhà được.”

“Nhưng hãy nhìn xem nước nhiều chưa kia!” Lin vừa nói vừa chỉ vào dòng nước chảy xiết trong máng xối.

Trong một giây lát, Yu có một cảm giác rất lạ. Lin nói đúng không? Có lẽ em nên *nên* gọi điện thoại cho cha đến chở em về nhà trước khi

đường phố bị ngập lụt. Nhưng hai cha con em đã cãi nhau đêm qua, và Yu vẫn còn tức giận. Em không muốn nhờ cha em giúp đỡ.

Yu mở khóa xe đạp của mình và tạm biệt Lin. *Nếu cố gắng đạp xe nhanh, em nghĩ, thì mình có thể về nhà trước khi đường phố bị ngập lụt.*

Em đạp nhanh, nhưng chẳng mấy chốc, thì đôi tay của em lạnh cóng, quần áo của em ướt sũng, và em kiệt sức. Một lần nữa, ý nghĩ đến là phải gọi điện thoại cho cha. Có phải đó là cảm nghĩ từ Đức Thánh Linh không? Những người truyền giáo mà đã làm phép báp têm cho em đã nói rằng Đức Thánh Linh có thể hướng dẫn em. Yu liếc nhìn bầu trời. Bầu trời xám xịt đến nỗi em không thể nhìn thấy nóc của các tòa nhà. Nhưng em vẫn còn giận cha.

Yu bỏ qua cảm nghĩ đó và tiếp tục đạp xe. Nước dâng cao đến nỗi các chủ tiệm đã đóng cửa tiệm của họ. Mọi người chuyển đồ đạc lên các tầng cao hơn. Yu thấy một người mẹ đẩy hai đứa con của bà qua nước lụt trong một chiếc thuyền nhựa nhỏ.

Bây giờ, nước dâng qua khỏi mắt cá chân của em nên Yu không thể đạp xe đạp được nữa. Em leo xuống đẩy xe. Có lẽ đã quá trễ để gọi cho cha của em bây giờ, và mưa vẫn còn rơi. Sấm sét nổ ầm ầm và sấm chớp lóe trên đầu em. Yu cảm thấy sợ hãi. Và em đã quá mệt mỏi! Em nhìn về phía trước. Nhà vẫn

còn ở xa. Em không nên bỏ qua sự thúc giục của Đức Thánh Linh chỉ vì một vụ cãi cọ ngắn.

Yu dừng lại để dâng lên một lời cầu nguyện ngắn. Em không thể nghe tiếng của mình trong cơn mưa và sấm sét, nhưng em biết rằng Cha Thiên Thượng đã có thể nghe em.

Yu cầu nguyện: “Thưa Cha Thiên Thượng. “Xin giúp con về nhà an toàn.” Khi cầu nguyện xong, em cảm thấy đủ sức để tiếp tục.

Cuối cùng, Yu có thể nhìn thấy căn nhà của mình trên đồi. Bị lạnh cóng, mệt mỏi, và bằng cách nào đó đã mất một chiếc giày, Yu lê bước lên đồi. Em thấy cha của em đang đợi em ở bên ngoài. Cha vội chạy xuống đồi đón em, làm nước bắn tung tóe.

Khi cha đến gần, ông vòng tay ôm Yu. “Cha đã rất lo lắng!” Cha nói. “Đáng lẽ con nên gọi điện thoại cho cha!”

Yu nói: “Con tưởng rằng cha và con đã giận nhau.” Cha nói: “Cha không bao giờ quá tức giận đến mức không giúp đỡ con.” Sau đó, cha lấy chiếc xe đạp của Yu và đẩy nó lên đồi.

Mặc dù với sấm sét vang vọng giữa những tòa nhà cao tầng và mưa lớn trút xuống, nhưng một cảm giác ấm áp tràn ngập lòng của Yu. Em cảm thấy bình yên và an toàn khi đi theo cha về nhà. ●

Sự Giúp Đỡ từ Thánh Linh “Cha Thiên Thượng của chúng ta biết rằng trên trần thế, chúng ta sẽ phải gặp những thử thách. . . . Để ban cho chúng ta sức mạnh của con người trần thế và sự hướng dẫn thiêng liêng, Ngài đã ban cho Đức Thánh Linh.”

Anh Cả Ronald A. Rasband thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ, “Hãy Để Đức Thánh Linh Hướng Dẫn,” *Liahona*, tháng Năm năm 2017, trang 93.